

ב"חזוה", כן ירד חינו של זה בעיניו. הוא תיעב את החיפזון. ולא התלהב למחשבה שיהא עליו לבצע את הרצח לאור היום.

קני אידוּל, בגיל 33 ולמרות מראהו הנאה, שערו השופע וזוגו החלקלק, היה מפסידן מלידה. בשנות העשרים לחייו, לפני זמן לא רב, מימן את תאוות-ההימורים שלו באמצעות מעשי שוד מזויין. חטיפות, הברחה והצתה ומכירת הזואין. בשלוש הזדמנויות שונות רצה בני-אדם, במהלך תקופת ה"התמחות" שלו במיסגרת המאפיה של הברונקס. אך "עלייתו בסולם הדרגות" בעולם התחתון נפסקה ב-1973, כאשר נאסר כשהוא נושא בכליו חמישה קילוגרם הרור-אין.

כאשר הגיע אידוּל לבית-הכלא, הוא זעם על חבריו הקודמים על שנטשוהו, והפך מודיע מיסטרתי. הוא שוחרר מן הכלא בזכות מידע שמסר למישרד התובע-המחוזי של הברונקס, בנוגע לשלושה פיש-עייסמים גדולים. מאחר שלא התקבל בעין יפה בחוגים הקודמים שבהם הסתובב (גדל השתיקה וכו'), נאלץ לבצע גניבות ועיסוקות זעירות. רצה הד"ר אבנר רגב עתיד היה להוציאו מן הבוץ.

ביום השלישי, ה-17 במאי, נסע אידוּל לברונקס מקווינס, והחנה את מכוניתו ב"מרחק של כ-70 מטרים מביתו של ד"ר רגב בריינלאנדר אוונו. אידוּל היה תשוש, וראשו היה סחרחר עליו מלילה של סביאה בריינוד. בערך ב-3 לפנות-בוקר יצא את הבאר בחברת אשה צעירה, והשניים נסעו אל מקום מבודד סמוך לכביש המהיר ואן-וייק. שם, על המינסטרן שלו שנפרש על האדמה, קיימו יחסים פעמיים. אידוּל נהג כך תמיד לפני פעולה שהיתה עלולה להוציאו מן המחזור" למשך תקופת מה.

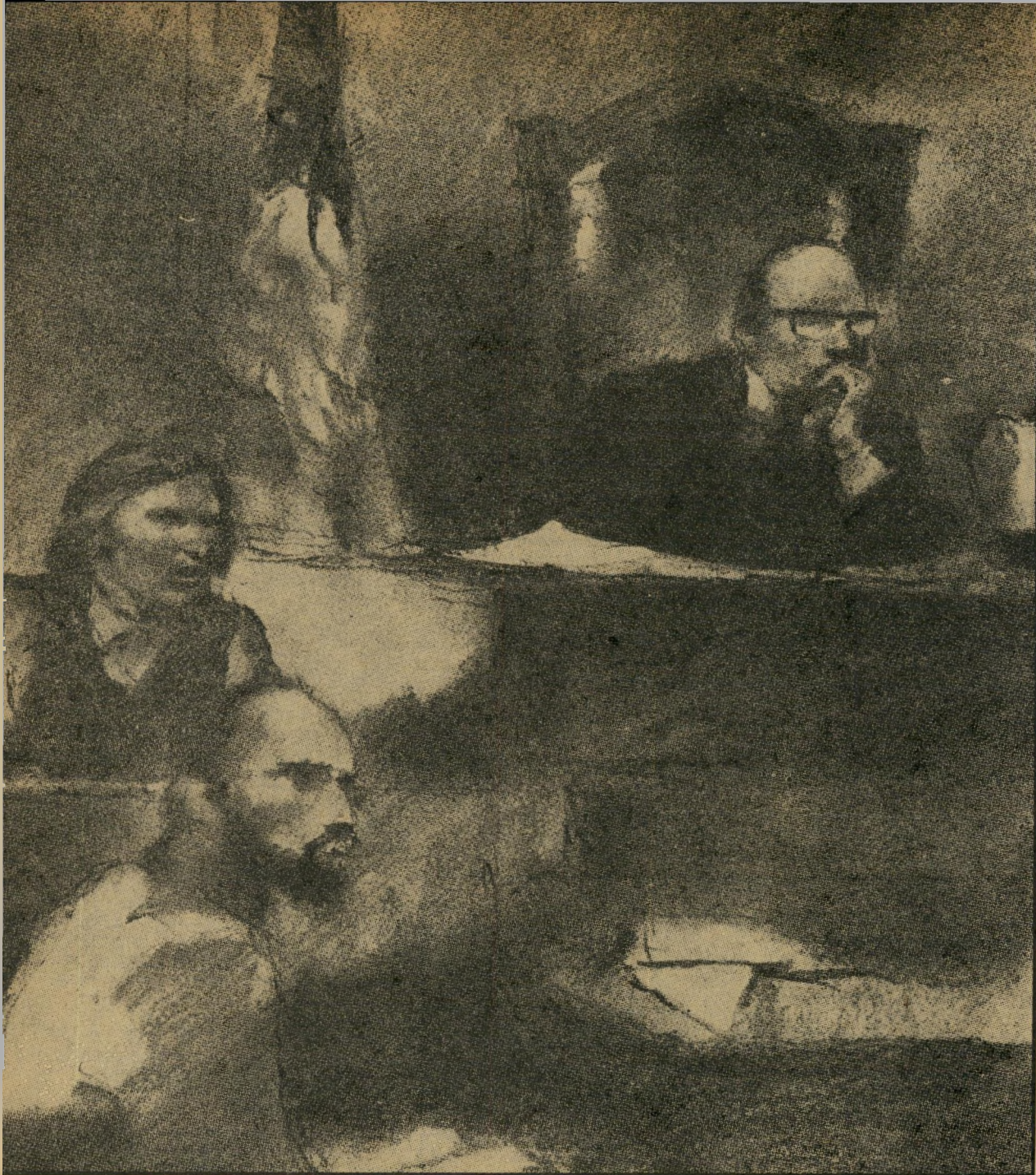
אידוּל שלף כובע-סקי וזוג כפפות מ"תחת למושב, והניחם לידו על ריפוד-העור הלבן של מכוניתו. מתוך תא סודי בתוך השטיח סמוך לדלת שמצידו השני של הנהג שקף את הרוטי 38, שלו, סיחרר את הקנה, דרך את הפטיש ושיחרר את הניצרה. אחר-כך נשען לאחוריו וניסה להכין עצמו — נפשית — לקראת הרצח. הוא עדיין חש שלא בנוח בגלל אורי-היום, אך הטריד אותו גם דבר-מה נוסף שממנו לא יכול להסיח את דעתו. הוא הוטרד ממיספר האנשים הגדול שהיה מעורב ב"חזוה". זה הגברת ריץ ידעה. סימון ידע. סודה ידע. אפילו המוזג ברובינסווד שאל אותו: "מה עם העבודה שאתה הולך לבצע בשביל סימון?" אם תתגלה המזימה, מישהו עתיד להישבר ולומר, אך אם הוא לא יתרוג את רגב יעשה זאת מישהו אחר, והוא יפסיד 14,000 דולר וימשיך לחיות מהלוואות. "לעזאזל", אמר לעצמו בסוף, והלם בשתי ידיו על ההגה. "אני הולך לעשות את זה!"

דקות ספורות לאחר-מכן הגיע הד"ר רגב מתוך הבניין. אידוּל הרים עיתון מול פניו המכוסים במסיכה — מיסוך כפול אולם, מה שחשוב יותר, הסתיר המסיכה — והתבונן ברופא שעה שחלף את הצמיג המנוקב במכוניתו. אידוּל עצמו ניקב אותו בדקדקרח קודם-לכן, בשעות הקטנות של הלילה. אידוּל החליט להתקרב אליו במכוניתו מצד הכביש, ולירות בו מתוך המכונית; עדיף היה כך, מאשר לגשת אליו בהליכה מצד המידרכה.

"בסדר", הוא היראה, במששו את הדק האקדח, "בוא נגמור עם זה. תיקח את ה-14,000 דולר שלך, ותטוס לפריפורט". אך הספיקות שבו להטרידו. הפחד מפני אורי-היום, מפני התגלותו, הוא ישב שם כמשותק, בלתי-מסוגל להכניס את המכונית

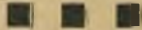
הרוצח השכיר פחד לרצוח לאור היום וחשש מפני ריבוי השותפים

טרילשעבר, בבוקר המחרת הפך אידוּל שוב מודיע מיסטרתי. אחרי שגילה את כל הידוע לו על המזימה לסטנלי צ'סלר, מעורויו של התובע-המחוזי, ולסמל-הבלשים ג'ו הארדימן מן החוליה המיוחדת של מישרד התובע-המחוזי בברונקס, הסכים אידוּל לשתף פעולה גם בהשגת הוכחות נוספות נגד סימון וסודה — זה האחרון לא היה אלא מתווך זעיר בפרשה — תמורת חסינות. בתוך זמן קצר הותוותה תוכנית, חפזה אולם מתוחכמת. ביום השישי, הוא התאריך

השופט ג'ואי טיילר, הנאשמת הזן ריץ ומזכיר כית-המישפט התמוטטות על דוכן העדים

"תרשה לשאול אותך שאלה?" אמר ד"ר רגב. "איך התכוונת להרוג אותי?" "התכוונתי לירות שניים-שלושה כדורים בעורפך." "באיזה נשק?" "אקדח 38. מה זה משנה?" "תרשה לי לשאול אותך עוד משהו? אתה צלף טוב?" "אני צלף מצויין." "אתה יודע בוודאי, שאם היית מחטיא בכמה מילימטרים, היית הופך אותי לצמח לכל ימי חיי." "אני, במקומך, דוקטור", אמר לו אורי-דונל, "הייתי אומר שלום אחרון."

כשהגיעו החיטפים אל המארינה, הם הובילו את קורבנם אל ספינתו של הבלש ויני סוריקה, מן היחידה המיוחדת של מישרד התובע-המחוזי בברונקס. הבלש סוריקה, גבר גדלגוף ושחום-פנים שעמד לגלם לאחר-מכן את תפקיד "אנגילו" ה"מטורף", התניע את המנוע שלו בן 270 כוחות-הסוס ושם פניו אל מיסרף לונגר איילנד. כל הדברים הללו נעשו רק לשם ההצגה, למיקרה שמישהו צופה בהם. הד"ר רגב היה בטוח לחלוטין; הבלש סוריקה ביצע פניית-פרסה בתוך המיסרף והביא את ספינתו אל ניר-רושל. הד"ר רגב אוכסן במוטל באיזור, תחת מישמר מיסטרתי. מבחינה רישמית הוא היה עתה בחזקת ההצגה שלו. מישרדו של התובע-המחוזי טילפן אורי-דונל אל סימון. "הכל בסדר", אמר לו, "פינוטה". "באמת" שאל סימון. "כן... אין בעיות יותר. חיסלתי אותו". "בסדר. אני בא לנשק אותך..."

האחרון שננקב על-ידי הגברת ריץ, יעמיד אידוּל פנים שהוא מתכוון לבצע את ה"משימה". אחר-כך ייפגש עם סימון וסודה, ויקליט את שיהותיו המרשיעות עימם. למחרת, ביום השבת, יתחוו אנשיו של הארדימן כמשתפיי-פעולה עימו, ויעשו אותו הדבר עם הגברת ריץ. מובן מאליה שהם שיתפו בסודם גם את הד"ר רגב וזה, נפחד עד כדי התמוטטות — ועוד יותר בעיקבות מעשיה וכוונותיה של הגברת ריץ — הסכים לעזור להם. אם יסכים סימון לחסוף את הרופא מחזית ביתו — יהיה קשה מדי לבצע קרבי-ריות מדומה בריינלאנדר אוונו — ולהיפטר מן הגופה במיפּרץ לונגר-איילנד, יוכל אידוּל להתחזות כמי שמבצע רצח. אחד הבלשים יתחזה כאיש-שרירים של המאפיה, "אני ג'לי", שברשותו סירת-מנוע. הוא יסייע בעריכת הצגת הרצח.

ב-6.30 בבוקר יום השישי, נסעו אידוּל ובלש שמונה להתלוות אליו לחזית בית-הדירות שבו התגורר רגב, בדיק קשזה יצא מן הבית. אידוּל זינק מן המכונית ונעץ את אקדחו הסטון גבנו של הרופא. נאמר לו להשתמש באצבעו בלבד, אך אידוּל חש בטוח יותר עם הנשק הממשי. מישרד התובע-המחוזי, שהבין כי סימון עלול לנסות לירות באידוּל בכל רגע של המשא-ומתן, התעלם מן הנשק שברשותו. כאשר קרב אידוּל אל רגב, אמר לו: "היכנס למכונית, או שאני הורג אותך." הוא שיסך אותה בקשיחות, למיקרה ש"סימון צופה בהם ממקום כלשהו. אנשי מיסטרטה הוצבו לאורך הדרך אל המארינה, מתחת לעמודי הגשר. למרות המתח הרב, אידוּל נהנה מאד מן ההצגה. "שלום דוקטור", אמר לדמות המכורבלת על ריצפת המכונית ליד המושב האחורי.